

Η πρόνοια που ξεχνούμε - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Είπε ο Αββάς Σερίνος: «πέρασα τον καιρό μου θερίζοντας, ράβοντας, πλέκοντας. Και παρ' όλα αυτά, αν το χέρι του Θεού δεν με χόρταινε, δεν θα μπορούσα να χορτάσω» (από το «Γεροντικό»)

Αν κάτι λείπει από τη ζωή μας και μας κάνει να φοβόμαστε είναι η πίστη στην πρόνοια και την αγάπη του Θεού. Το βλέπουμε αυτό στην απληστία μας, η οποία εκφράζεται τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Δεν μας φτάνει ό,τι έχουμε, αλλά θέλουμε παραπάνω. Και είμαστε έτοιμοι να καταπατήσουμε νόμους, να πιέσουμε τους ανωτέρους μας, να μετατρέψουμε χρήματα τα οποία μας δίδονται για συγκεκριμένο σκοπό σε παροχές για άνεση και καλοζωία.

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Το ίδιο συμβαίνει και με ανησυχίες, τις οποίες μερίδα του κόσμου έχει σχετικά με την ελευθερία μας που απειλείται από τα συστήματα του αιώνας τούτου και από

τις τεχνολογικές εφευρέσεις. Προφανώς και η φιλελεύθερη δημοκρατία των καιρών μας πάσχει, καθότι έφτασε στην ακρότητα ενός δικαιωτισμού, ο οποίος προβάλλει το άτομο και τη διαφορετικότητά του ως κοινωνικό πρότυπο, γεννώντας ανησυχίες και ενοχλώντας όσους αισθανόμαστε ότι υπάρχουν αξίες και σταθερές στη ζωή. Την ίδια στιγμή όμως γεννιέται ένας φόβος που καλλιεργείται έντεχνα από νοοτροπίες ήκιστα δημοκρατικές και προπαγάνδα η οποία ζητά «για το καλό μας» να μην έχουμε άποψη ή «για το καλό μας» να βαπτίζουμε ως επικίνδυνες πρακτικές του καιρού μας, οι οποίες στην πραγματικότητα είναι αδιάφορες για τον μέσα κόσμο μας. Και παρουσιάζεται το φαινόμενο της απόλυτης αντίφασης: από την μια να διαμαρτυρόμαστε για όσους προσβάλλουν στο όνομα της ελευθερίας τους αυτά που εμείς θεωρούμε σημαντικά και από την άλλη να απαιτούμε από ένα σύστημα το οποίο λειτουργεί με δικές του βάσεις να σέβεται τη δική μας ελευθερία σε τέτοιο βαθμό, που να βλέπει τον κόσμο υποχρεωτικά όπως εμείς.

Η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μας επισημαίνει ότι ο άνθρωπος που πιστεύει χορταίνει από το χέρι του Θεού. Βλέπει στη ζωή του την παρουσία της πρόνοιας του Θεού και Εκείνον εμπιστεύεται. Δεν σημαίνει ότι δεν θα θερίσει, δεν θα ράψει, δεν θα πλέξει. Όμως αν εμπιστεύεται τη δική του δύναμη, τότε θα μείνει πεινασμένος. Μας δείχνει αυτός ο λόγος ότι στη ζωή μας ο Θεός που μας έδωσε την ελευθερία ως δώρο του κατ' εικόνα μας, δεν μας εγκαταλείπει, αν εμείς έχουμε την κρίση να βλέπουμε την παρουσία Του, την υπομονή να Τον εμπιστευόμαστε και την απόφαση να μη θεωρούμε ότι η δική μας οπτική, προσπάθεια, κινητικότητα είναι ικανά στοιχεία για να διαφυλάξουμε τον εαυτό μας και τη θέση μας στην κοινωνία.

Ο σύγχρονος πολιτισμός κυβερνιέται σχεδόν αποκλειστικά από την πολιτική και την οικονομία. Εύκολα αμνηστεύει στους πλούσιους και ισχυρούς συμπεριφορές χωρίς ήθος. Εύκολα κατακρίνει λιγότερο δυνατούς όταν επιδεικνύουν τέτοιες συμπεριφορές, τις οποίες όμως ανέχεται, χρησιμοποιεί και ενθαρρύνει προς όφελος των ισχυρών, αφήνοντάς τες να λειτουργούν ως κρυφή επιδίωξη στη σκέψη πολλών. Την ίδια στιγμή, επειδή βλέπει τον άνθρωπο ως αριθμό που καταναλώνει και είναι αναλώσιμος, δεν ενδιαφέρεται για τις ευαισθησίες του καθενός, ούτε για τους φόβους του, χρησιμοποιώντας τον ως παράδειγμα προς αποφυγήν. Κι αυτό διότι από τον πολιτισμό λείπει η αγάπη. Αυτή που μας κάνει να ανταποκρινόμαστε στην διαβεβαίωση του Θεού ότι δεν θα μας εγκαταλείψει, αυτή που κάνει την ελευθερία μας ουσιαστική, διότι μας βοηθά να βγούμε από την αγωνία του τι θα έχουμε και μας οδηγεί στην προοπτική τού Ποιός μας περιμένει.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com – pemptousia.gr